

Điều con tự hào về má

ISSN: 2734-9195 08:45 02/12/2025

“Cha mẹ năm mươi tuổi thì thời gian sống tính bằng năm, sáu mươi tính bằng tháng, bảy mươi tính bằng ngày. Còn tám mươi là tính bằng giờ.”.

Tác giả: **Lâm Ngọc Hà**

Hôm nay lướt mạng xã hội, tôi tình cờ nghe lại giai điệu bài Mừng tuổi mẹ: “*Mẹ già như chuối chín cây, gió lay mẹ rụng con phải mồ côi...*”. Lời ca buồn hiu hắt qua giọng của Thái Chi càng khiến tôi thổn thức nghĩ về má.

Má là con đầu, lại sinh ra lúc ông bà ngoại làm ăn khấm khá nên luôn được cưng chiều. Đến tuổi kết hôn, ba được se duyên cùng má. Một mình ba gánh vác, quán xuyến gia đình. Má chỉ cần sinh thành và nuôi dưỡng các con. Mười hai đứa con chúng tôi là tất cả tài sản mà ba má có. Cũng vì nhiều con nên ba má tôi phải chịu những lời cười cợt từ cậu dì. Nhiều lần má rơi nước mắt khi nghe những lời vô tâm đó.

Má tôi không phải kiểu người phụ nữ bản lĩnh, mạnh mẽ. Má sống vô tư, hiền lành, chan hoà với tất cả mọi người. Suốt đời má chỉ đi chùa tụng kinh, niệm Phật và làm việc thiện. Tôi còn nhớ mấy năm đi học xa, mỗi lần về thăm nhà, má luôn kêu tôi chở đi thăm những hoàn cảnh bất hạnh má đang cứu trợ. Dù má hay bị đau lưng và đi đường xa rất mệt nhưng má chưa một lần nể hà. Khi những người khó khăn tìm đến ngày càng nhiều, má bắt đầu vận động từng người trong xóm, người quen gần xa cùng làm thiện pháp. Má luôn xem việc làm từ thiện là ước nguyện suốt đời má theo đuổi. Đó là điều tôi ngưỡng mộ má nhất.

Tôi tốt nghiệp ngành công tác xã hội nên đã thử giải thích cho má hiểu cách làm hiện tại chỉ giúp nhất thời. Má cần phải có lộ trình giúp đỡ để họ không ỷ lại, tự cố gắng vươn lên. Tôi nghĩ mình biết cách giúp người “*triệt để*” hơn má. Mỗi lần như vậy, má chỉ nhẹ nhàng nói: “*Cho người ta bao gạo, gói mì, chai tương giúp người ta ấm lòng lúc ngặt nghèo và gieo vào lòng họ niềm tin rằng những điều tử tế vẫn tồn tại trong cuộc sống này, con à!*”. Sau mỗi lần trao quà, má luôn cẩn thận nhắc họ phải thường niệm A Di Đà Phật để có chốn nương tựa

tâm linh, vượt qua chướng ngại trong đời.

Má có đức tin vững vàng vào **đạo Phật**, dù mưa hay nắng má vẫn đều đặn đến chùa mỗi ngày. Má luôn chú tâm theo sư bà học hỏi từ gỗ mõ, đánh chuông rồi dẫn chúng, miệt mài như chú ong chăm chỉ. Có lần má còn tự hào khoe với tôi quyển sổ ghi lại số lần niệm Phật, má nói đã niệm được mấy hoa sen. Mỗi cánh hoa tượng trưng cho cả ngàn lần niệm. Sư bà còn đóng dấu mộc chứng minh sự tinh tấn của má.

Ảnh tác giả cung cấp.

Sau khi ba mất không bao lâu, má xuất gia. Đây là bước ngoặt lớn trong **gia đình**. Từ lúc này, tôi mới thấy tự hào về má. Bởi con đường má đi vốn không dễ dàng, nhất là khi má đã có tuổi. Vậy mà má làm được hết từ việc học sử dụng pháp khí đến thực hiện các nghi lễ trong chùa, giữ oai nghi tế hạnh của người tại gia. Má ăn chay trường, thực hành lối sống **“thiểu dục tri túc, an bần thủ đạo”** đúng với tinh thần nhà Phật.

Mỗi lần nhìn má đắp cái y vàng, tôi thấy ngưỡng mộ vô cùng. Dáng dấp ấy thật đẹp, đầy an lạc và thể hiện đúng oai nghi của một sư giả Như Lai. Tôi rất hãnh diện khi được làm con của má.

Hôm nọ, do ở chùa đường đi không bằng phẳng nên má bị té khi ra sân lấy quần áo. Khi hay tin, cả nhà tôi hết hoảng sang thăm. Nhìn dáng má ngồi ăn cơm mà tay còn run run, mặt tái nhợt vì sợ, tôi chạy lại ôm má để hỏi má có sao không, có cần đi bác sĩ không. Má chỉ cười nhẹ nói không sao, có Chư Thiên gia hộ. Tôi nói *“Chư Thiên đâu phải lúc nào cũng ở bên má. Mẹ già như chuối chín cây, gió lay mẹ rụng thì tụi con biết làm sao?”*. Má nhẹ nhàng nói may mắn không trúng đầu và còn đi đứng được. Tôi thấy thật xót xa khi má té đầu mà

còn an ủi, động viên ngược lại con cái.

Tôi chợt nhớ thầy Bửu Chánh từng nói: *“Cha mẹ năm mươi tuổi thì thời gian sống tính bằng năm, sáu mươi tính bằng tháng, bảy mươi tính bằng ngày. Còn tám mươi là tính bằng giờ.”*. Tôi thấy tim mình nhói lên vì không biết ngày mai, chúng tôi sẽ như thế nào...

Cả ngày hôm đó, tôi ở bên chùa chăm má và chỉ tập trung lắng nghe nhịp thở của má. Tôi biết rằng ở tuổi 78, mỗi hơi thở của má là điều quý giá nhất đối với tôi. Dẫu biết rằng **“sinh - lão - bệnh - tử”** vốn nằm trong quy luật cuộc đời nhưng câu nói của thầy Bửu Chánh cứ văng vẳng bên tai khiến tôi không khỏi sợ hãi.

Tôi sợ một ngày nào đó, khi hơi thở má hóa thành không, tôi sẽ không thể gượng dậy khi nhận ra mình đã mồ côi.

Nghĩ lại dáng hình má khi ngồi dùng cơm với đôi tay run rẩy nhưng vẫn an ủi con cái *“má không sao”*, tôi biết dù sức khỏe có yếu đi nhưng đức tin trong lòng má vẫn luôn mạnh mẽ. Tôi sẽ học theo tinh thần này của má để mỗi *“giờ”* trôi qua tôi đều trân trọng và tự hào vì được làm con của Sứ giả Như Lai - người má đã chọn con đường tu hành giác ngộ để dành gia tài tâm linh vô giá cho chúng tôi.

Tác giả: **Lâm Ngọc Hà**